

om en forbavsende Kortsynethed, naar Ejerne stadig taler om, at der skal herske den ubundne Frihed i dette Forhold. De synes at gaa ud fra, at de altid, ved enhver Lejlighed, vil være de stærke, der ikke trænger til Beskyttelse. Jeg tror, at man ud fra almindelige samfundsmæssige Synsmaader maa komme til det Resultat, at her er et Omraade, hvor der netop af Hensyn til baade Ejer og Lejer trænges til en fast, vedvarende Ordning.

Det foreliggende Lovforslag giver paa alle afgørende Punkter Udtryk for det Syn paa Sagen, som mit Parti til Stadighed har hævdet, og derfor hilser vi det med Glæde. Lovforslaget afviser enhver Paa-stand om, at Bolignødens Ophør skulde være nær i København eller andre Steder, og at regulerende Bestemmelser derfor skulde være unødvendige. Som allerede fremhævet af det ærede Medlem Hr. Johannes Lou er den Bolignød, der hersker i Storkøbenhavn og mange andre Steder, dokumenteret i Enkeltheder, saa der er ingen Grund til at opholde sig nærmere derved.

Lovforslaget gaar tillige i Retning af at opfylde vort Krav om en vedvarende Ordning af Forholdet mellem Ejer og Lejer. Ogsaa af den Grund hilser vi det med Glæde, Sympati og Tilslutning. Ganske vist er Ordningen, bortset fra Bestemmelserne om Huslejeaager, tidsbegrænset, idet den ifølge Lovforslaget kun skal gælde til den 1. Maj 1931, altsaa i 6 Aar. Men 6 Aar er, set i Belysning af de hidtidige Bolig- og Huslejeloves korte Gyldighedsfrist, et ganske anseeligt Tidsrum. Der vil, hvis Lovforslaget gennemføres, falde Ro over Forholdene. Lejerne vil opnaa den Tryghedsfølelse, som haardt tiltrænges, og som de saa længe har maattet savne, og de frivillige Overenskomster vil ophøre at florere. Det ærede Medlem Hr. Kragh sagde i Gaar, at jeg under tidligere Forhandlinger havde redet paa de frivillige Overenskomster, og jeg har unægtelig Gang efter Gang fremdraget dem, fordi jeg har haft Lejlighed til at se, hvordan de virker. Sagen er, at her spiller et psykologisk Moment en overordentlig stor Rolle. Det er ikke tilstrækkeligt, at Lejerne i Øjeblikket har Beskyttelse imod Opsigelse, hvis de ikke frivilligt gaar ind paa en Forhøjelse af Lejen. Jo nærmere man kommer det Tidspunkt, da Huslejereguleringen ophører, des stærkere er Frygten for, at Opsigelsesretten vil blive gjort gældende imod vedkommende, hvis de ikke gaar ind paa en urimelig Lejeforhøjelse. Det er

maaske noget, der særlig paavirker ældre Damer, der med stor Uhygge ser hen imod den Situation, der vil fremkomme, hvis de bliver opsagt og skal søge sig et nyt Hjem paa en Tid, da der ikke er noget nyt Hjem at finde. Naar en Husejer kommer til vedkommende og siger: Jeg foreslaar Dem nu det, som jeg finder er en passende Forhøjelse af Huslejen, og jeg gaar ud fra, at det vil De gaa ind paa, hvorfor skal vi ikke ordne den Slags Ting i al Venskabelighed? og vedkommende f. Eks. svarer: Ja, men det er en ganske urimelig Forhøjelse, det synes jeg ikke, jeg kan gaa ind paa, saa kan Svaret let komme til at lyde saaledes: Det staar Dem naturligvis frit for, men De ved — og det er sagt saa overordentlig stærkt —, at nu har Rigsdagen een Gang for alle besluttet, at nu skal Huslejelovgivningen falde bort, og selvfølgelig maa jeg have Opmærksomheden henvendt paa saadanne Lejere, som ikke er villige til at gaa ind paa den rimelige Forhøjelse, jeg tænker mig at skulle have ved denne Lejlighed. Dersom der bliver Frihed, er det klart, at Ejeren har Opmærksomheden henvendt paa saadanne Lejere. Dette Moment maa man tage i Betragtning. Det ærede Medlem Hr. Johannes Lou talte om, at det ikke var oplyst, at der var sket væsentlige Misbrug — jeg tror, det var Udtrykket „væsentlige“ eller et lignende Udtryk, han brugte —, eller at der overhovedet ikke var sket Misbrug; men den psykologiske Side af Sagen synes det ærede Medlem overhovedet ikke at have tænkt paa, naar han siger noget saadant. Hvordan skulde der overhovedet kunne fremkomme fyldige Oplysninger om den Slags Ting, da vedkommende netop er bange for den Opsigelse, der kan komme. Hvis vedkommende bliver spurgt, om det var i al Venskabelighed, Ordningen blev truffet, vil vedkommende ganske sikkert være overordentlig betænkelig ved at sige: Nej, det var det paa ingen mulig Maade. Det er yderst vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at skaffe Oplysninger, der har nogen som helst Værdi i statistiske Opgørelser angaaende disse Forhold; det anser jeg for aldeles givet. Men, som sagt, naar Forholdet ordnes, som det foreliggende Lovforslag gaar ud paa, vil der falde Ro paa dette Omraade, saa vil Faren for Misbrug af de frivillige Overenskomster svinde bort.

Lovforslaget kommer jo med den Vægt, som en enstemmig Anbefaling fra Københavns Kommunalbestyrelse giver det, men er vel ogsaa som Følge deraf ejendommeligt ved,